

[Ivørsen.]

mennesker er involveret, forekommer der fejl.

Jeg kan udmærket forstå, at den, der står uden arbejde og altså er i den situation at skulle søge nyt, er særlig sensibel. Men disse forhold ændres vel ikke ved at føre loven tilbage, hverken helt eller delvis.

Det siges i bemærkningerne til det kommunistiske forslag, at man kynisk og brutalt har kostet arbejdskraften rundt i landet. Det er sandelig meget stærkt sagt, synes jeg nok. En sådan bemærkning lyder for mig snarere, som om forslagsstillerne er ude med den store røde pensel for at male slagord på Christiansborg.

På centrum-demokraternes vegne kan jeg ikke anbefale at stemme for forslagene, men skulle der være behov for justeringer — og det er naturligt at der er det, og at det tages op — vil vi se på det med den største velvilje i udvalget.

Aage Frandsen (SF):

Med hensyn til de to forslag, som vi behandler i dag, hvoraf jeg er forslagsstiller til det ene, skal jeg til de bemærkninger, der er faldet, sige for det første, at den lov, som vi har i øjeblikket omkring arbejdsformidlingen, er en lov, der blev vedtaget i 1968. Den blev vedtaget af venstre, de konservative og de radikale, mens socialistisk folkeparti stemte imod og socialdemokratiet afholdt sig fra at stemme. Det vil sige, at når arbejdsministeren nu siger, at folketingsretten nok vidste, hvad det gjorde i 1968, gælder det altså også for socialistisk folkeparti, da vi stemte imod forslaget.

Med hensyn til det, der er foregået siden, har socialistisk folkeparti både fremsat forslag om en langt bedre dækning — det var i folketingsåret 1971-72, da vi fik de nuværende dagpengesatser med 90 pct., hvor vi netop var imod de 90 pct., vi mente det skulle være 100 pct. — og om, at der ikke skulle være loft over understøttelse; vi ønskede ikke noget loft.

Det vil altså sige, at der tale om synspunkter, som vi tidligere er fremkommet med, og det samme gælder i spørgsmålet om arbejdsformidlingen, hvor vi også i folketingssamlingen 1971-72 havde et forslag om, at arbejdsformidlingens kontrol skulle være hos fagbevægelsen. Det er derfor også gan-

ske rigtigt eller næsten rigtigt, når hr. Simonsen siger, at vi er vant til at se den slags forslag i folketingsretten, netop fordi SF plejer at fremsætte den slags forslag. Det husker hr. Simonsen udmærket godt, men hr. Erling Dinesen har åbenbart glemt det, når hr. Erling Dinesen henviser til, at SF er begyndt at komme med sådanne synspunkter nu.

Det er synspunkter, vi er kommet med, også mens hr. Erling Dinesen var arbejdsminister, og vi mødte ikke nogen som helst lydighed hos arbejdsministeren på det tidspunkt. Der er en lille smule åbning i dag, når den tidligere arbejdsminister nu siger, at der kan være tale om at give dispensationer, sådan at nogle af de fagforeninger, der reelt fører en arbejdsformidling, måske også skulle have lov til at gøre det formelt. Det er den første åbning, vi har hørt fra hr. Erling Dinesen. Den slags åbninger hørte vi ikke tidligere, da hr. Erling Dinesen var arbejdsminister.

Jeg vil sige om vores forslag, at dér er der åbenbart nogle, som argumenterer på den måde, at de siger, det er en total tilbageføring til fagbevægelsen; andre har ligesom villet give indtryk af, at der ikke er nogen ændring i forhold til det nuværende.

Derfor vil jeg kort skitsere, at det, vi gør, er at foreslå, at fagbevægelsen lokalt selv skal tage stilling til, hvordan formidlingen skal foregå. Dér kan vi tænke os, at i mange tilfælde vil det blive sådan, at de store fagforeninger naturligvis selv kan foretage, hvad vi kalder den egentlige formidling, mens mindre fagforeninger måske kunne have interesse af, at man foretog formidling i samarbejde; dér var de nuværende kontorer jo hensigtsmæssige at anvende, og de nuværende kontorer skulle derfor naturligvis overtages af fagbevægelsen. Og da de nuværende kontorer jo også bruges til andet — det er fuldstændig rigtigt, flere ordførere har været inde på det — end at formidle arbejdskraft, nemlig i spørgsmål om erhvervsvejledning, revalidering, socialt arbejde og den slags ting, ja, da er det nødvendigt, at denne side af sagen bliver bevaret, og vi mener, at det vil være hensigtsmæssigt — men det overlader vi altså til fagbevægelsen selv at tage stilling til — at det bliver i de nuværende kontorer.

Derfor vil jeg godt sige til fremskridtspartiet ordfører hr. Bay — som siger, at det